

γαστροχωρίζω Κίμωλ. γαστροχουρίζου Στερελλ. (ἔπεν.) ἀγγαστροχουρίζου Στερελλ. (Ἀκαρν.)

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ρ. γαστρώνω, παρ' ὃ καὶ ἀγγαστρώνω, καὶ τοῦ ρ. χωρίζω.

Αποχωρίζω τὰ ἐπίτοκα ζῶα ποιμνίου ἀπὸ τῶν ἀρρένων καὶ στειρῶν ἐνθ' ἂν.: Πᾶμε νὰ μαζέψωμε τὰ πράματα καὶ νὰ τὰ γαστροχωρίσωμε (πράματα=γίδοπρόβατα) Κίμωλ. ἀγγαστροχώρ'σαν τὰ πρόβατα' χώρια τ' ἀγγαστρουμένα, χώρια τὰ στέρφα Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. στερφοχωρίζω.

γαστροχώρισμα τό, Κίμωλ. γαστροχώρ'σμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀγγαστροχώρ'σμα Στερελλ. (Ἀκαρν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαστροχωρίζω.

Ο διαχωρισμὸς τῶν ἐπιτόκων ζῶων ποιμνίου ἀπὸ τῶν στειρῶν ἢ ἀρρένων καὶ ὁ σχηματισμὸς ἰδιαιτέρας ἀγέλης ἐξ ἑκατέρας κατηγορίας ἐνθ' ἂν.: Τ' ἀγγαστροχώρ'σμα γέγινε ἅμα ἀρχ' νᾶρι νὰ γιννᾶρι Ἀκαρν. Συνών. στερφοχώρισμα.

γγάστρωμα τό, κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) γγάστρουμα σύνθηθ. βορ. ἰδιωμ. ἀγγάστρωμαν Κύπρ. ἀγγάστρουμα Θράκ. (Σουφλ.) κ.ά. γάστρωμα Κρήτ. Πελοπν. (Καρδαμ. Σαηδόν. κ.ά.) — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. γάστρωμα(ν) Πόντ. (Οἶν.) γάστρωμαν Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γαστρώνω, παρ' ὃ καὶ ἀγγαστρώνω καὶ γαστρώνω. Ὁ τύπ. γάστρωμα καὶ παρὰ Βλάχ. καὶ Σομ.

1) Ἐπὶ γυναικῶν καὶ θηλέων θηλαστικῶν, ἢ ἐγκυμοσύνη, ἢ κατάστασις ἢ ἡ περίοδος τῆς κυοφορίας κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) Πόντ. (Οἶν. Σταυρ. Χαλδ. κ.ά.) Συνών. γγάστρι 1, γγαστριά 1. 2) Ἐπὶ σιτηρῶν, ἢ ἐποχὴ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ καρποῦ πρὸ τῆς πλήρους σταχυοφορίας, ὅτε εἰς τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ φυτοῦ παρουσιάζεται διόγκωσις περιλαμβάνουσα ἐντὸς φύλλων τὸν ἐν σχηματισμῷ στάχυν Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Ζάκ. (Κερ. κ.ά.) Πελοπν. (Ἡλ. Καρδαμ. Σαηδόν. κ.ά.) κ.ά.: Σὲ λίγο θ' ἀρχίσῃ τὸ γγάστρωμα τοῦ σιταριοῦ Ζάκ. (Κερ.) Συνών. γγάστρι 3.

γαστρώνω κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Σίλ. Τελμ.) γγαστρών-νω Ἀστυπ. Κάλυμν. Κάρπ. Κῶς Μεγίστ. Ρόδ. κ.ά. γγαστρώνου κοιν. βορ. ἰδιωμ. γγαστρών-νου Εὐβ. (Κοιρ. Κύμ. Ὁξύλιθ. κ.ά.) γγαστρούνου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) ἀγγαστρώνω ἐνιαχ. ἀγγαστρών-νω Κύπρ. ἀγγαστρώνου ἐνιαχ. βορ. ἰδιωμ. γαστρώνω Κρήτ. Κύθν. Νάξ. (Γαλανᾶδ. Γλυναᾶδ.) Πελοπν. (Γέρμ. Καρδαμ. Λεῦκτρ. Πλάτσ. Σαηδόν. κ.ά.) Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Σταυρ. Χαλδ.) — Λεξ. Βάιγ. ἀγαστρώνω Κρήτ. (Μεραμβ.) καστρώνω Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν.) Παθ. ἀγγαστροῦμαι Πόντ. (Ἱνέπ. Σινώπ.) γαστροῦμαι Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Μετοχ. Θηλ. γγαστρωμένα Τσακων. (Χαβουτσ.) γγαστρουμένη Καλαβρ. (Καρδ.) ἀγγαστουομένη Σαμοθρ. ἀγγαστρωμέντσα Πόντ. (Ἱνέπ. Σινώπ.) γαστρωμέντσα Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Οὐδ. γγαστρωμένο Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Σίλ. Τελμ.) γγαστρουμιάνου Θεσσ. (Ἀργιθ.) καστρωμένο Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν.)

Τὸ ὑστεροβυζαντ. γγαστρώνω, δὲκ τοῦ ἐπίσης Βυζαντ. ἐγγαστρώνω (καὶ λόγ. Βυζαντ. ἐγγαστρώω) δι' ἀποσιώπησιν τοῦ ἀρκτικοῦ ε (πβ. τὰ ἀνάλογα γδέρνω, γκαρδίωνω, ντρέπομαι, ξοδεύω, κλπ.). Βλ. Δουκ. ἐνλ. ἐγγαστρώνειν καὶ Ἡσύχ.: «ἐγκυος' ἐγγαστρωμένη γυνή».

Ὁ τύπ. ἀγγαστρώνω, διὰ προθετικοῦ α ἐκ συνεκφορᾶς (πβ. τὸ ἀνάλογον ἀγαστρώνω), ὑστεροβυζαντ. ὡσαύτως, ὡς πιστοῦται ἐκ τῆς χρήσεως αὐτοῦ παρὰ Μαχαιρᾶ (ἐκδ. R. Dawkins 1, 214) καὶ Βουστρωνίω (ἐκδ. Κ. Σάθα, Μεσν. Βιβλιοθ. 2, 476). Ὁ τύπ. γαστρώνω, ἐκ συμφυρμοῦ πιθανῶς πρὸς τὸ γαστέρα ἢ τὸ γάστρα (ἢ ἐκ παραλλήλου ἀμαρτ. γαστρώω προέλευσις δὲν φαίνεται πιθανή), σύγχρονος περιπίου ἢ κατὰ τι μεταγενέστερος, ὡς δεικνύει ἡ χρῆσις αὐτοῦ παρ' Ἐρωτοκρ. (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ., σ. 526) καὶ ἡ μνεῖα παρὰ Βλάχ. καὶ Σομ. Καὶ ὁ τύπ. καστρώνω ἀπαντᾷ ἅπαξ παρὰ Σαχλίκ. Γραφαὶ καὶ ἀφηγήσεις στ. 585 (ἐκδ. Wagner, σ. 100).

Α) Ἐνεργ. 1) Ἐπὶ ἀνδρῶν καὶ ἀρρένων θηλαστικῶν, καθιστῶ ἐγκυον, ποιῶ ἐγκύμονα κοιν. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Γούρτον. Σίλ. Τελμ.) Πόντ. (Ἱμερ. Ἱνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Ὀφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Χαβουτσ.): Τῇ γγάστρωσε καὶ τώρα δὲ θέλει νὰ τὴν πάρῃ κοιν. Τ' γι γγάστρουσι καλά, καλά κ' ἐγίρι ἄφαντους κοιν. βορ. ἰδιωμ. Ὁ γιό του ἐγγάστρουσε μία κοπέλα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Κάπριους τσουπάνους πλάμας' μαζί τ'ς κὶ τ' γγάστρουσι Στερελλ. (Αἰτωλ. Παρνασσ. Φθιώτ. κ.ά.) Τὲς γγαστρών-νει τῶαι παρατᾶ τες (ἐνν. τίς γυναικες) Κάλυμν. Κῶς κ.ά. Τῇ γάστρωσε κιόλας τῇ γυναικα του Πελοπν. (Καρδαμ. Λεῦκτρ. Σαηδόν. κ.ά.) Ὁ Λουκῆς ἀγγάστρωσέν τὴν τὴν γοπέλα Κύπρ. Ὁ τῶοπάνη γγαστρώτσε μ' ἐμίο (ὁ βοσκὸς μ' ἐγγάστρωσεν ἐμένα) Τσακων. (Χαβουτσ.) Ἐτὸ κάστρωσέν το τὸ ναῖκα (αὐτὸς τῇ γγάστρωσε τῇ γυναικα) Καππ. (Ἀνακ.) Τοῦ τραῖ τ' Μαχαίρα φτάν' νὰ γγαστρώσ' οὐλῆς τ'ς μαλτέζις τ' χουριοῦ (μαλτέζα=ἐκλεκτὸν εἶδος οἰκοσίου αἰγὸς) Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.) Ὁ τράγο του ἐγγάστρουσε τῇ γίδα μας καὶ ζητᾶ τὰ πηδιστικά (πηδιστικά=ἀμοιβὴ διδομένη εἰς τὸν ἰδιοκτῆτην τράγου δι' ἐκάστην βατευθεῖσαν αἰγᾶ) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Τὸ βούδ' ἐγάστρωσεν ὅλα τὰ χτήνᾶ (ὁ ταῦρος ἐγγάστρωσεν ὅλες τίς ἀγέλαδες) Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. κ.ά.) || Φρ. Γαιδούρα 'ς τὸν ἀνήφορο γγαστρώνει (ἐπὶ λίαν εὐρώστου καὶ δυνατοῦ) πολλαχ. || Παροιμ. φρ. Αὐγουστός γαστρώνει κὶ ὁ Σταυρίτας γεννᾶ (Σταυρίτας=Σεπτέμβριος· ἐπὶ τῆς βροχερότητος τοῦ Σεπτεμβρίου, προετοιμαζομένης κατὰ τὸν Αὐγουστον) Πόντ. (Οἶν.) || Ἀσμ.

Ἄν' ἐν' καλὸν τὸ ἀπ-πάρην σου, φτάν-νεις ποὺ στεφανών-νουν ἄν' ἐν' ἀπὸ τὰ δεύτερα, φτάν-νεις ποὺ ἀγγαστρών-νουν Κύπρ. Β) Συνευρίσκομαι μετὰ γυναικός, βινῶ Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) Συνών. γαμῶ 1, καβαλλῶ. 2) Συνεκδ., ἐξαντλῶ τὴν ὑπομονήν τινος, ἐρεθίζω ἢ ἐκνευρίζω τινὰ καθ' ὑπερβολὴν σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. κ.ά.): Μὲ γγάστρωσες νὰ σὲ περιμένω! σύνθηθ. Μᾶς γγάστρωσες! Ἐλα, πές το ἐπὶ τέλους! πολλαχ. Μᾶς γγάστρουθ' ἢ γ'τόν'σσα μὶ τοῦ γιό τ'ς! αὐτὸς εἶρι κὶ ἄλλους ὄχ'! Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον. Ψαχν. κ.ά.) Μ' ἀγγάστρουσις μὶ τὰ λόγια σ' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) Τοὺν ἀγγάστρουσιν ἢ μάννα τ' κὶ κόντιψιν νὰ σκουτώσ' τῇ γ' ναῖκα τ' Μακεδ. (Βογατσ. κ.ά.) Ποιὸς διάολος σ' ἀγγάστρουσι κὶ κᾶν'ς ἔτσ'; αὐτόθ. Ἐγάστρωσε με! (μὲ ἔσκασε!) Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) || Παροιμ. φρ. Καὶ δεσπότη γγαστρώνει αὐτός! (ἐπὶ τερατολόγου ἢ ἰσχυρογνώμονος) σύνθηθ. Κὶ παππᾶ ἀγγαστρών'! (συνών. τῇ προηγ.) Μακεδ. (Σέρρ. κ.ά.)

Β) Παθ. 1) Ἐπὶ γυναικῶν καὶ θηλέων ζῶων, καθίσταμαι ἐγκυος, συλλαμβάνω ἐν γαστρὶ, κυοφορῶ κοιν. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Γούρτον. Σίλ. Τελμ.) Πόντ. (Ἱμερ. Ἱνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σινώπ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων. (Χαβουτσ.): Ὅσο βυζαίνονται οἱ γυναικες, δὲ

